

Jure Vuga

Pesniki preveč govorimo

Pesniki preveč govorimo

Pesniki preveč govorimo!
Oslepeli smo za nevidno:
vzrok vsega lepega.

Pesem ni stkana iz besed.
Pesmi niso vsebovane v SSKJ.

Pesem je vstop v
the hard problem of consciousness.

Stkana je iz občutkov,
ki nas delajo enkratne.

Ozko uho je.
Ekstrakt živih dogodkov,
mleček, ki ga z njimi družijo še vtis:
pečat, vžgan v čuječno dušo.

Stih je kapljica koncentrirane esence.
Kot izstreljena puščica

potuje v žerjavico,
ki tli na koncu očesa,
da jo razplamti.

Vaba in plen

I

Pesnik je akrobatski skakalec.
S trdnega mosta predstav o resničnosti
izvaja salto mortale,
da bi iz globin sinjega tolmana
na dan dvignil dragulj.

II

Besede v pesmi
so algoritmi neomajnega približevanja.
Vsaka je sod brez dna.
Tangenta, ki se v neskončnost približuje
celovitosti kroga: zanj živi,
vsrkana v njegovo krono.

III

Domov prinesem redko knjigo.
Zame je vaba,
odvlečena v brlog.

Besede bele in nežne zacvetijo.
Raznežim se in kot čašico
iztegnem dlan, da bi pil.

Vaba je opravila svoje delo.
Nisem še slutil,
da sem postal plen,
ko me je na mestu prestrelilo.

Babilon

I

V besedi spi razodetje.
Preden postane beseda,
se mora misel razodeti umu.

Besede so imena stvari.
Samo če izgovoriš njihovo pravo ime,
se stvarjem zasvetijo oči
in se iz teme ozrejo vate.

Ko se razodenejo, vse zaniha
in nihče ne ve, kaj bo.
Boš vzdržal?

Reci: reci ljubezen, reci zbranost, reci smrt.
Dokler besede ne utelesiš,
je ne moreš zapisati v pesem.

II

Vsaka stvar hoče spoznati samo sebe,
tudi večnost.
Iz razklane besede mezi mleček.
Vedno globlje rineš,
kot rine v cvet čebela.

Besede so čipke arabesk,
nebo Alhambre.
Ko jih razkolješ, si vsrkan.
Nedeljiva je le sredica.

III

Zasilne in nepopolne sponke so besede,
a brez njih ne moremo.
Ves svet bi kakor brez lepila razpadel
in se vsejal nazaj v neizrekljivo.

Je Bog razdril stolp zato,
da bi bili bolj pozorni, kako čuti tujec?
Babilon je normalno stanje uma.

Besede

Besede so stvarne.
Učim se jih
kot izrazne gibe pri plesu.

Vem, katere učinkujejo:
s katerimi se prsa razprò,
s katerimi naženeš demonom
strah v kosti, ko jih premeriš,
s katerimi lahko zatreseš svet!

Vem tudi, katere prijajo na koži,
katerim se telo voljno preda.

Besede zvenijo.
Pozvanjajoči mehurčki so,
ki plavajo napol izviti iz misli,
napol potopljeni v telo.

Njihov drget
je odmev mantranja
negibnih ust.

Ko me zadenejo, ne počijo.
Obsedejo me.

Njihovo zvenenje se utekočini
in postane živa voda,
ki moči stopala
nemih skal
morig brez obal.

Narava ljubi svetlikanje

V vodi se riba obrne na bok,
da jo oblizne žarek svetlobe in se zablešči.
Tudi pavji rep se razodeva soncu.

Zaiskrijo se besede v pesmi,
umeščene kot brušen dragulj.
Narava ljubi svetlikanje.

Zlata goba

V čelu mi raste zlata goba.
Neprestano se razrašča:
prhni in odganja mladice.
Njena brezoblična gmota
pritiska na strune.

Zaužijem en grižljaj
in se skozi zajčjo luknjo
skobacam v živo preteklost.
Ugriznem drugi krhelj
in me ponese v prihodnost.

V čelu mi raste goba,
bolj halucinogena od pejotla.
Dokler diham, ne neha rasti.

Zato pravim sam sebi:
bodi pozoren na svoje noge,
bodi pozoren na svoje roke,
bodi pozoren na svoj jezik,
da jih njen sok ne omami
in spelje stran od svetle milosti srca.

Katakombe

V katakombah moški
s strastjo, v prsih presušeno.
Duhovniki s svojo mumificirano teologijo.

V srcih presušena silna žalost:
mrtva je deklica v mrtvih
žalujočih srcih.

Najveličastneje je biti
mrtev sejalec.